

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-26 У. 8094/12
30.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, поднетој против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандар и ветеране, Одељења за стамбене послове, ради поништаја решења УП-2 број 35/2012 од 09.05.2012. године, у правној ствари стамбеној, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.10.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове, УП-2 број 35/2012 од 09.05.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране УП-1 број 31676-74/2001 од 15.03.2012. године, којим је укинут закључак Војне поште 1313 Београд УП-1 број 31676-59/2001 од 02.09.2010. године и скида се са евиденције захтев тужиоца А.А., заставника 1. класе у пензији, улица ... број ..., ..., за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бројем 31676-4/2001 од 09.02.2006. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 19.06.2012. године и допуном тужбе од 12.07.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа као и решења

првостепеног органа, као и решење првостепеног органа од 15.03.2012. године, истичући да је корисник права на војну пензију од 12.03.1993. године и да је већ годинама у поступку решавања стамбеног питања код туженог органа. У периоду решавања његовог стамбеног питања, тужилац доживљава скоро сваког месеца промене у обавештавању о додели стана, при чему се на ранг листи органа управе стално помера са првог места на друго или пето, па чак и на шесто место. Сматра да сада већ трпи тортуру од стране Стамбене комисије која је у јануару 2009. године доделила трособан стан заставнику Б.Б. по други пут иако је то лице имало 758 бодова а тужилац 760 бодова на ранг листи. Тужилац је добијао од стране туженог органа више пута захтев за достављање допуне документације и података о томе да ли поседује стан, да ли су чланови домаћинства задужени порезом на имовину, да ли су сви чланови пријављени на истој адреси и слично. Тужилац је током 2011. године доставио сву документацију коју је прибавио од надлежног Министарства у Скопљу о томе да није присвојио нити повратио двособан стан у Скопљу на коме је имао право коришћења. Наводи да се 24.03.2012. године тужилац решењем скида са евиденције за давање стана у закуп са правом на жалбу. Истиче да је његова жалба одбијена и први пут као и сваки следећи пут. У допуни тужбе, тужилац прецизира да тражи поништај оспореног решења које је доставио уз тужбу као и првостепеног решења од 15.03.2012. године и предлаже да суд у спору пуне јурисдикције одлучи о овој правној ствари, као и да обавезе туженог да му надокнади све трошкове управног спора али их није определио.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом оспореног решења, навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцини Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, будући да су приликом његовог доношења повређена правила управног поступка од утицаја на решење ове управне ствари.

Из списка предмета ове правне ствари, произлази да је првостепени орган решењем од 15.03.2012. године укинуо закључак Војне поште 1313 Београд УП-1 број 31676-

59/2001 од 02.09.2010. године и скинуо са евиденције захтев тужиоца, заставника 1. класе у пензији за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бројем 31676-4/2001 од 09.02.2006. године. При томе, првостепени орган је у уводу првостепеног решења навео да је поступао по захтеву тужиоца у правној ствари признавања права на решавање стамбеног питања, на основу члана 239. став 1. тачка 1. и члана 248. а у вези са чланом 125. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" број 33/97 и 31/01) као и на основу члана 36. став 1. а у вези са чланом 48. и чланом 5. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране ("Службени војни лист" број 38/2005 ... 39/2008). Међутим, тужени орган није отклонио повреду правила првостепеног управног поступка која се огледа у томе што првостепени орган није прецизирао да ли је поступак који је претходио доношењу првостепеног решења, покренут по захтеву који је поднео тужилац или по службеној дужности, нити да ли су били испуњени услови за то а у смислу одредбе члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку поновити ако се сазна за нове чињенице или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би, сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку.

Одредбом члана 240. став 1. истог закона, прописано је да понављање поступка може тражити странка, а орган који је донео решење којим је поступак завршен може покренути понављање поступка по службеној дужности.

Код оваквог стања ствари, тумачењем цитираних законских одредби, произлази да се понављање поступка са разлога прописаних у чл. 239. тач. 1. може покренути ако су у време вођења ранијег поступка постојале чињенице за које орган није знао и које странка није без своје кривице била у стању да изнесе, па нису ни узете у обзир приликом утврђивања релевантног чињеничног стања, са циљем да се накнадним изношењем тих чињеница, односно подношењем нових доказа створи прилика за употпуњавање односно мењање раније утврђеног чињеничног стања, на подлози чега се може донети и евентуално различита одлука од оне којом је окончан редовни поступак.

Тужени орган је у поступку по жалби утврдио да је првостепено решење правилно и да њиме није повређен материјални закон. У образложењу оспореног решења је

наведено да је одредбом члана 3. став 1. тачка 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране прописано да лице из члана 2. тог Правилника има решено стамбено питање ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији држава чланице и територије Републике које су се издвојиле из СФРЈ, као и на делу територије Републике Србије (АП КиМ) користи одговарајући стан по основу закупа на неодређено или одређено време, стечен по основу рада. Такође, у образложењу оспореног решења наводи се да је актом Министарства одбране Републике Македоније број 13/3-2192/3 од 19.09.2011. године, који је достављен преко Одељења за конзуларне послове Министарства спољних послова Републике Србије туженом органу, достављен и купопродајни уговор закључен између Војне поште 3755-27 Скопље и тужиоца о откупу 3,0 - собног стана у Тужени је навео да је оценио све наводе жалбе али да они нису од значаја за другачије решавање ове управне ствари те је жалбу одбио.

Осим тога, тужени орган није санкционисао повреду одредбе члана 247. тачка 1. Закона о општем управном поступку, којом је предвиђено да ће о понављању поступка по службеној дужности, орган донети закључак којим се понављање дозвољава, ако претходно утврди да су за понављање испуњени законски услови, будући да је првостепени орган спровео понављање поступка, без доношења закључка који се може побијати жалбом, у складу са одредбом члана 249. истог закона, чиме је тужиоцу ускратио право на коришћење редовног правног средства у управном поступку. При томе, у списима достављеним суду постоје уговор о купопродаји – откупу непокретности, оверен 19.09.1991. године од стране Општинског суда у Скопљу али и потврде од 13.05.2011. године издате од стране Републике Македоније, Агенције за катастар непокретности, Центра за катастар непокретности – Скопље за сваког члана породице тужиоца, о томе да наведени члан породице није уписан као носилац права на непокретности у катастру непокретности установљеном за катастарске општине чије одржавање је у надлежности Републике Македоније, Агенције за катастар непокретности – Скопље. Стога је орган управе дужан да чињеницу на којој се заснива предлог за понављање поступка, утврди на јасан и недвосмислен начин, ценећи све доказе понаособ и у њиховој међусобној повезаности.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене јавне расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без

одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања.

Суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, с обзиром да је целисходније и економичније да учињене повреде правила управног поступка, надлежни орган отклони у поступку поновног одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлучујући о захтеву за накнаду трошкова управног спора, суд је захтев одбио и одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде, имајући у виду да тужилац није определио трошкове за које тражи накнаду као и да је одредбом члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, а који закон се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 30.10.2014. године, III-26 У. 8094/12

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ